kallimba ametike, nink pani temält rinda ütelden: „Arnar poig! Tõmmust olet ja ilma pääle otsma talnu, feda olet fõna ka lõdnu, fest fino tõõga tandmise nink mõistuse=abil om meie kuna, kõige pelatavamb kurja tegia, oma felifija ottja faanu. Selle eest anna mina fulle oma kõige kallimba ametäh, mida fina nõm oma elo eja, kui võidu=tähle, vennan võit kunda! Kuninga poig võtt tenoliuult pälle ametähe, võõraaunuga nõu wotta, nink and temä pääle fuud. —

Sia, pääle pälle walmift ta henda, omani fõameestega kodo tulema, kohe ta ka mõne kun ojja pe oft, kuningkuse rianeml de võõrmur fai. Weel fuurembar fai sja ja emä võõra, kui noa oma armfa poja vennan, nii fuust hilldavad ametähte võbalitsa (nagiwat). Kui nõn reisi võõnu fõnume kõnelo ollima, nändär poig, werft furma=jängun magamiste futurtaja ka rauendile, omma ihe, delle küdeu mitu pääa kaara armi weel olale ollima, mida nätten sjä heitü, emä võõrmu pisorit õu, hendele pühä risti=tähte ette tõmmen. — Pääle orme, n palja ihe pääl, muile nõgemädä ollima, — jäi noorele kuning nopole weel tähtfä mõletur, furma=jängust faani, et tem hüdjimuft hinn nalger olli tõõnü, kui mõnel fea=aastf rauadepel. —

3. Esi eräline foldan.

Ilm olli üli raidene. Päiw paift nii palawaste, nägu ütelda „täi palar ört pää pääle", fest et fuur pikke ribm, loime nooltf talenan olli. Fuft pälfamal tunnil jälatar ka üks kroonumeel mõõda raiefk mõtfa, mis küläft umbeft reift maad kaugel marwi, kon nemä oma poolguga korterin ollima. Foldan kei kura käe poole teeweerde, nink nägi fäol ütte fuurt meeft, mus len roiwin, nafkehe magamat ja noorkarwat, nägu maagi ol müürifi. Kui kroonu meer magaja kottale fai, — hõigar temä fuure kelaga: „Hoi! meer! Mis fa makat! Tule üles! Wäet, fuur pidfe=ribm om kaola talenan!" Fäälfaman kaar ka fuur magaja maaft üles, temär foldanni ütelden: „Ole tervo, hää kroonu meer, et fa minno weel õigel ajal fuwäft uneft üles aija! Kui full fu rarfen teenistufen elo kittfar lätt, — fis maniffe minno, neda fa emä pikke ribma uneft üles aija — ja ma tule fulle eja hõda manu ninsmaa obinehes!" Sedägi kõneli temä jo fuure ruttaga, fuure mõtfa poole joorten

nink foldan kõige kohiten tälle perrä, esi henda man kõnelden: „Noh, feep fee wana patt esi eift olligi. Oh ma lonta pää! Mis mull küll teniga tegemift olli; laftnu tält fumä pikke löbi lappe!" — Foldan läte enne fuust ribma küllä, omma kortesi oră, kon ta omile waarkroonu mehile ka imeliddufk magajaft jutuft, nink nee üllüa ka naarden nii fõma: „Ja jõk! Eja kes kõigi minnise ole, kui wana hals esi!" — Mõnigi kun aija läte mööda, nink keadi ei kõnele wõikefeft johtumifft nink jutuft, paiaft poole, enämat midagi. Ülesat minitelu foldannile tulli kotäft rutulinu kiri: ema om kaolmifel, palle ülembit, ehk lubawa nea fõmo kodo! Foldan läte küll foodadut (proomidega sõita ma, pallat tuba kodo minnä, emmä kooletama. See end küll luba minnä, ent esi naard: „Oh naidene! Tahat wersta maad, jalufi minnä, mis emä kooletajär ja fis enämat faat! Sullom palja ullamift ja töllemift, kui ja kuwae=nädäli pommilegi faafi. Emä kooletamifft, ehk puktidel pidamifft ei olejutlugi!"

Päiw olli pia minedäisel, kui waene foldan ülemba jutult ommas korteri tulli; nink esi kah orwu fai, et ülemba pildamifel fula õigur om. Fohtmada talli mehenefele, enne ribma maga ja meer meelde, ja ta puhar esi henda man: „Oh! ed fee fuur magaja meeti mulle oppei tuler, emä om kaolmifel!" Kõnolt olli foldan oma ohtamife ja jutu lopetanu — kui talle kõrd nättü, fuur muft meer ette arteja küfe: „Noh, hää kroonumeer, mis fa tahat?" Foldan ütel: „Ma tahafi fee tuhat wersta maad ülangus, oma kodoni ora minnä kon mull emä kaolmifel om!" Muft meer ütel: „Afi om küll fuur feigi taha ma fiino fee kõrd anitaka. Minne pääle kater nädälär kodo, kooleta ja mata oma emä ilofahe maha, nink talo fis tagafi. Gutt ei pranugi fada ülemtile ülläti. Kohetame ennegi rõiwa ora, ma ja kater nädälär fija fiino afemele ja fa wõit minnä."

Fuure võõrmuga wõtt foldan oma fineli ja fertoli fäläft, nink ka muft meer ond oma fuure mäntli foldannile, ker pälle omma fälga tõmmar, ja ka muerta meke kängä omma jalga pand, nink nii walmis meer kohe minema olli. Ehk küll päiw jo mõtfa latan kallatas, fai ta figi päiva riiulõfer perrä kaemifer ommas kodo, kon ka tõõle emä kaolmifel olli, kohe ka küla rahwafi kodo olli tulnu, lahkujat riimpsle teele faatme. Weel olli kooleal emäl nii palja jõusu, et ta oma ootmada poja teretifft rosta wõtt, nink weel kõrd oma käe kroonu teenja=poja pää pääle pand, nink pälle mon mõne õnnis temifle fõna üller, ja fis — läte. Foldan olli weel ärmer, kõige parem bale ajale, oma ormfa emä õnnistomifle kodo jõudnu. Päiwa kat kolm läte mööda, fugulafe, omafe, fõbra, ja kõnnu muttuti kodus, ja fis peeti puhte, nink wana emadene mõtleti omaga maha.